

บทที่ 6

ข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ

การฝึกวิชาชีพให้กับผู้ต้องขัง มีทั้งวิชาชีพที่เปิดเป็นหลักสูตรอบรมและไม่เปิดเป็นหลักสูตรอบรม แต่ผู้ต้องขังส่วนใหญ่จะได้รับการฝึกในวิชาชีพที่ไม่เปิดเป็นหลักสูตรอบรม และในแผนกคุมขังต่าง ๆ ก็จะมีการฝึกวิชาชีพไม่เหมือนกัน ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำเมื่อกลับเข้ามาต้องโทษอีกครั้งก็ไม่น่าเสมอไปว่าจะได้รับการฝึกวิชาชีพเหมือนกับการต้องโทษครั้งก่อน ๆ Max Grunhut¹ เสนอว่า การฟื้นฟู ปรับปรุงพฤติกรรมของผู้ต้องขัง โดยผ่านการใช้แรงงาน ก่อเป็นการฝึกเพื่อการทำงานและฝึกโดยผ่านการทำงาน การฝึกโดยผ่านการทำงานจะเป็นการพัฒนานิสัยของผู้ต้องขังให้รักการทำงานโดยใช้กระบวนการฝึกวิชาชีพเป็นเครื่องมือ และการฝึกเพื่อการทำงานจะเป็นการสร้างให้ผู้ต้องขังมีความสนใจในการทำงานต่อไปในอนาคต การฝึกวิชาชีพให้ผู้ต้องขังนั้นเป็นการยากที่จะทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้ต้องขัง โดยผ่านกระบวนการฝึกวิชาชีพและความต้องการให้มีผลิตผลจากการฝึกวิชาชีพมาก ๆ เพื่อจะมาชดเชยค่าใช้จ่ายในโครงการฝึกวิชาชีพ

¹Max Grunhut. Penal Reform. (Oxford : Claredon Press, 1948), p.209.

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำตามประเภทของการฝึกวิชา
ชีพในครั้งก่อน ๆ

(N = 200)

ประเภทของการฝึกวิชาชีพในครั้งก่อน ๆ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ฝึกวิชาชีพเหมือนกันทุกครั้ง	22	11.0
ฝึกวิชาชีพเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่	39	19.5
ฝึกวิชาชีพไม่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่	12	6.0
ฝึกวิชาชีพไม่เหมือนกันทุกครั้ง	127	63.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 22 ในการฝึกวิชาชีพในครั้งก่อน ๆ ของผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ปรากฏว่า สามารถจัดการฝึกวิชาชีพให้สอดคล้องกับอาชีพเดิมของผู้ทองซังได้เพียง 17 รายหรือร้อยละ 8.5 และในการฝึกวิชาชีพให้ผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำในครั้งก่อน ๆ จะพบผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่เหมือนกันเลยในการทองโทษแต่ละครั้งถึงจำนวน 127 ราย หรือร้อยละ 63.5

การคัดเลือกตัวผู้ทองซังเข้ารับการฝึกวิชาชีพนี้ ทางเรือนจำกลางคลองเปรมมาใช้วิธีกำหนดโทษและความคงการใจแรงงานผู้ทองซังของแดนคุมขังต่างเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ทองซังจะบอกว่าไม่พอใจในวิชาชีพที่ได้รับการฝึกถึง 117 รายหรือร้อยละ 58.5 ส่วนผู้ทองซังที่ตอบว่าพอใจในวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไม่ใช่เป็นการพอใจในวิชาชีพเพียงอย่างเดียว แต่มีสาเหตุอื่น ๆ มาประกอบ เช่น ใ้ถูกจัดไปอยู่ในแดนคุมขังที่ไม่เข้มงวดในเรื่องระเบียบวินัยมากนัก ใ้อยู่ในแดนคุมขังเดียวกับเพื่อน งานในแดนคุมขังนั้น ๆ ไม่นักจนเกินไป เป็นต้น

ตารางที่ 23 (ก) แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามประเภทของการฝึกวิชาชีพในครั้งก่อน ๆ และจำนวนครั้งของการต้องโทษ

(N = 200)

ประเภทของการฝึกวิชาชีพในครั้งก่อน ๆ	จำนวนครั้งของการต้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ฝึกเหมือนกันทุกครั้ง	72.7	13.6	13.6	100.0
ฝึกเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่	-	46.2	53.8	100.0
ฝึกไม่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่	-	-	100.0	100.0
ฝึกไม่เหมือนกันทุกครั้ง	43.3	30.7	25.9	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

ข้อมูลในตาราง ที่ 23 (ก) ผู้ต้องขังที่กระทำผิดครั้งที่ 2 จะเห็นว่าการฝึกวิชาชีพของเรือนจำที่เหมือนกันกับไม่เหมือนกันทุกครั้ง แตกต่างกันมาก แต่ถ้ามองจากผู้ต้องขังที่กระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปแล้ว ความแตกต่างนั้นลดน้อยลง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะมีจำนวนผู้ที่ฝึกไม่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ เพียง 12 ราย สำหรับพวกผู้ต้องขังที่ได้รับการฝึกวิชาชีพไม่เหมือนกันทุกครั้งที่มีเปอร์เซ็นต์การต้องโทษสูงสุดถึง 25.9 นั้น เป็นเพราะว่าทางเรือนจำเมื่อจะจัดผู้ต้องขังเข้ารับการฝึกวิชาชีพมักจะไม่ได้คำนึงว่าในการต้องโทษครั้งก่อน ๆ ผู้ต้องขังคนนั้น ๆ ได้รับการฝึกวิชาชีพอะไรมาบ้าง แต่จะจัดผู้ต้องขังเข้ารับการฝึกวิชาชีพโดยพิจารณาถึงกำหนดโทษเป็นหลัก จึงทำให้มีจำนวนผู้ต้องขังที่ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่เหมือนกันทุกครั้งเป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 25.9

อนึ่ง ตัวเลขในตารางที่ 23 (ก) กระจาย กันอย่างไม่มีความสัมพันธ์ในทางสถิติจึงยุบ 2 ประเภทข้างบนกับข้างล่างเข้าด้วยกัน ดังตารางที่ 23 (ข)

ตารางที่ 23 (ข) แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามประเภทของ
 ฝึกวิชาชีพในครั้งก่อน ๆ และจำนวนครั้งของการทองโทษ

(N = 200)

ประเภทของการฝึกวิชาชีพ ในครั้งก่อน ๆ	จำนวนครั้งของการทองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ฝึกเหมือนกันทุกครั้งและ เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่	26.2	34.4	39.3	100.0
ฝึกไม่เหมือนกันทุกครั้งและ ไม่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่	39.6	28.1	32.3	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

จากการคำนวณค่า χ^2 ของข้อมูลในตารางที่ 23 (ข) ได้เท่ากับ 3.3 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีระดับความมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 2 มีค่าเท่ากับ 5. แสดงว่าประเภทของการฝึกวิชาชีพในครั้งก่อน ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการทองโทษ

การใช้แรงงานผู้ทองขังนี้ โดยปกติผู้ทองขังทุกคนต้องทำงาน เว้นแต่

1 วสันต์ เลิศธรรมเทวี "การอบรมผู้ทองขังในเรือนจำ" (วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโท ภาค 2 ลักษณะวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา คณะรัฐศาสตร์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2512), หน้า 63.

1. ผู้ต้องขังพิการหรือเจ็บป่วย จะบังคับให้ทำงานไม่ได้ ทั้งนี้ เป็นหลักทั่วไปเรื่องมนุษยธรรม
2. นักโทษการเมือง โดยปกติในประเทศที่เจริญมักถือว่าการอดทนในทางด้านการเมืองมิใช่เกิดมาจากความชั่วร้าย เป็นแต่ว่าความคิดเห็นไม่ตรงกับฝ่ายรัฐบาลเท่านั้น จึงถือว่าเป็นผู้ต้องขังพิเศษ
3. ผู้ต้องขังในระหว่างที่คดียังไม่ถึงที่สุดจึงเป็นการไม่แน่ใจว่าผู้ต้องขังคนนั้นไ้กระทำผิดจริงหรือไม่ เพราะคดียังไม่ถึงที่สุด เช่น คดีอยู่ในระหว่างอุทธรณ์และฎีกา

ในทางทฤษฎีการคัดเลือกผู้ต้องขังให้เข้ารับการฝึกวิชาชีพต้องคำนึงถึงกำหนดโทษ เพศ อายุ ระดับสติปัญญา การศึกษา ความสมบูรณ์ทางร่างกาย อาชีพและประวัติการก่อโทษด้วย แต่ในทางปฏิบัติเรือนจำกลางคลองเปรมใช้กำหนดโทษเป็นหลักในการคัดเลือกผู้ต้องขังให้เข้ารับการฝึกวิชาชีพ

ตารางที่ 24 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตามความสอดคล้องของการฝึกวิชาชีพในเรือนจำกับอาชีพเดิม

(N = 200)

ความสอดคล้องของการฝึกวิชาชีพครั้งสุดท้ายกับอาชีพเดิม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตรง	17	8.5
ไม่ตรง	183	91.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตาราง ที่ 24 แสดงว่า การฝึกวิชาชีพในเรือนจำกลางคลองเปรมต่อผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ สามารถจัดการฝึกวิชาชีพให้สอดคล้องกับอาชีพเดิมของผู้

ต้องขังได้เพียง 17 รายหรือร้อยละ 8.5 การคัดเลือกตัวผู้ต้องขังเข้ารับการฝึกวิชาชีพนี้ ทางเรือนจำกำหนดโทษและความต้องการใช้แรงงานผู้ต้องขังของแต่ละคนคุมขังต่าง ๆ เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกมากกว่าจะคัดเลือกผู้ต้องขังไปเข้ารับการฝึกวิชาชีพตามความถนัดเดิมของผู้ต้องขังแต่ละคน

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามความสอดคล้องของการฝึกวิชาชีพในเรือนจำกับอาชีพเดิมและจำนวนครั้งของการต้องโทษ

(N = 200)

ความสอดคล้องของการฝึกวิชาชีพในเรือนจำกับอาชีพเดิม	จำนวนครั้งของการต้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ตรง	11.8	41.3	58.8	100.0
ไม่ตรง	37.7	30.1	32.2	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 25 การฝึกวิชาชีพให้ผู้ต้องขังในเรือนจำ จากตารางแสดงว่าการฝึกวิชาชีพให้ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจะสอดคล้องกับอาชีพเดิมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจะเป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปถึงร้อยละ 58.8

จากการคำนวณหาค่า χ^2 มีค่าเท่ากับ 6.74 แต่ค่า χ^2 จากตารางที่มีนัยสำคัญ.05, df เท่ากับ 2 มีค่าเท่ากับ 5.99 แสดงว่า ลักษณะของการฝึกวิชาชีพในเรือนจำ กับอาชีพเดิมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการต้องโทษ แต่ก็มีข้อสงสัยเกี่ยวกับว่าผู้ที่ได้รับการฝึกอาชีพในเรือนจำสอดคล้องกับอาชีพเดิม กลับมีสัดส่วนของผู้กระทำผิดซ้ำ ตั้งแต่ 4 ครั้ง

ขึ้นไปสูงมาก ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะผู้ทองขังพวกนี้ศึกษาเสพติดถึงร้อยละ 50.0 แต่พวกผู้ทองขังที่ได้รับการฝึกอาชีพในเรือนจำไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิมจะมีการโยกย้ายเสพติดเพียงร้อยละ 38.9 เท่านั้น พวกนั้นส่วนใหญ่จะเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามความสอดคล้องของการฝึกวิชาชีพในเรือนจำกับอาชีพเดิมและการนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษ

(N = 200)

จำนวนครั้งของการ ทองโทษ (ครั้ง)	ความสอดคล้องของการฝึกวิชาชีพในเรือนจำ กับอาชีพเดิม			
	ตรง		ไม่ตรง	
	นำ (17)	ไม่นำ	นำ (2)	ไม่นำ (181)
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
2	11.8	—	50.0	37.6
3	29.4	—	50.0	29.8
ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	58.8	—	—	32.6
รวม	100.0	—	100.0	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 26 แสดงว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ได้รับการฝึกวิชาชีพที่สอดคล้องเป็นอาชีพเดิมแล้ว เมื่อพ้นโทษนำเอาไปประกอบอาชีพมี 17 รายหรือร้อยละ 8.5 ซึ่งผู้ทองขังพวกนี้บอกว่า การฝึกวิชาชีพที่เขาได้รับในขณะที่ทองโทษพวกเขาไม่ได้รับความรู้อะไรใหม่เพิ่มเติมขึ้นมาเลยเพียงแต่เป็นการฝึกงานเพื่อทบทวนในสิ่งที่เขาเป็นมาแล้วเพื่อกันลืมเท่านั้นและพวกเขายังบอกด้วยว่า

งานที่เขาทำในเรือนจำมีความปราณีตละเอียดอ่อนสูงงานที่เขาทำเมื่ออยู่ภายนอกเรือนจำไม่ได้ ส่วนพวกผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ 2 รายหรือร้อยละ 1.0 เมื่อต้องโทษสมัคร เขาเรียนวิชาชีพทางตัดผมแล้วชอบคิดว่ามีรายได้ดี เมื่อพ้นโทษเลยนำมาประกอบอาชีพ ถึงแม้จะไม่เคยยึดเป็นอาชีพมาก่อนก็ตาม

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปที่น่าเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษมีเปอร์เซ็นต์การต้องโทษสูงกว่าพวกผู้ทองซึ่งที่ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่ตรงกับความถนัดเดิมและไม่ให้นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษ มีสาเหตุมาจากพวกผู้ทองซึ่งพวกนี้ใช้ยาเสพติดจึงทำให้มีเปอร์เซ็นต์การต้องโทษสูง (ดูคำอธิบายของตารางที่ 26 ประกอบด้วย)

จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า ผู้ทองซึ่งที่ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ตรงกับความถนัดหรืออุปนิสัยน่าจะมีส่วนช่วยให้เขานำไปประกอบอาชีพได้เมื่อพ้นโทษ

ปรากฏว่าข้อมูลในตารางที่ 26 เป็นเครื่องช่วยพิสูจน์ยืนยันว่าถูกต้อง กล่าวคือ ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำที่ได้รับการฝึกวิชาชีพตรงกับอาชีพเดิมทุกรายได้นำเอาความรู้ความชำนาญนั้น ๆ ไปประกอบอาชีพหลังพ้นโทษ (ทั้ง 17 ราย) ส่วนพวกที่ได้รับการฝึกวิชาชีพอย่างอื่นมีเพียง 2 ราย หรือร้อยละ 1.08 เท่านั้นที่น่าเอาความรู้ความชำนาญจากการฝึกสอนไปประกอบอาชีพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำพบว่า การฝึกวิชาชีพให้ผู้ทองซึ่งในเรือนจำกลางคลองเปรมมื่ออุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้พอเพียงและอยู่ในสภาพใช้งานได้เป็นส่วนใหญ่ในเรื่องจำนวนครูผู้ฝึกสอนถึงแม้จะมีไม่พอกับจำนวนผู้ทองซึ่งแก่ทางเรือนจำก็แก้ไขโดยให้ผู้ทองซึ่งที่มีความรู้ความชำนาญในงานนั้น ๆ มาทำการสอนผู้ทองซึ่งที่เขาพาใหม่ต่อไป

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำที่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพ

(N = 200)

การนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
นำ	19	9.5
ไม่นำ	181	90.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตาราง ที่ 27 แสดงว่าผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ 19 รายหรือร้อยละ 9.5 เท่านั้นที่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำที่ได้รับการฝึกวิชาชีพที่สอดคล้องกับอาชีพเดิม 17 รายหรือร้อยละ 89.5 และเป็นผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำที่ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม แต่ผู้ทองขังนั้นนำเอาไปประกอบอาชีพมี 2 รายหรือร้อยละ 10.5 ซึ่งเป็นวิชาช่างตัดผมทั้ง 2 ราย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามการนำเอาวิชาชีพ
ที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษและจำนวน
ครั้งของการตองโทษ

(N = 200)

การนำเอาวิชาชีพที่ได้รับ การฝึกจากเรือนจำไป ประกอบอาชีพ	จำนวนครั้งของการตองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
นำไปประกอบอาชีพ	15.8	31.6	52.6	100.0
ไม่นำไปประกอบอาชีพ	37.6	29.8	32.6	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

ข้อมูลในตาราง ที่ 28 ในการนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไป
ประกอบอาชีพของผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ ปรากฏว่า ร้อยละ 52.6 เป็นผู้ตองซึ่ง
ที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป ส่วนผู้ตองซึ่งที่ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึก
จากเรือนจำไปประกอบอาชีพเป็นผู้ตองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 และ 3 ถึง
ร้อยละ 67.4

จากการคำนวณค่า χ^2 มีค่าเท่ากับ 4.31 แต่ค่า χ^2 จากตาราง
ที่มีระดับความมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 2 มีค่าเท่ากับ 5.99 แสดงว่า การ
นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพหรือไม่เอาไปประกอบ
อาชีพเมื่อพ้นโทษ ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการตองโทษ

จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ถ้าการคัดเลือกตัวผู้ตองซึ่งในการฝึกวิชา
ชีพเป็นไปตามข้อจำกัดของบริการหรือความสะดวกของเรือนจำ ผู้ตองซึ่งพวกนี้
เมื่อพ้นโทษน่าจะไม่นำวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพและมักจะกระทำผิดซ้ำ

ข้อมูลจากตารางที่ 27 ชี้ให้เห็นว่า สมมติฐานส่วนแรกถูกต้องกล่าวคือ ในบรรดาผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 183 ราย ที่ได้รับการฝึกวิชาชีพไม่สอดคล้องกับความถนัดเดิม ปรากฏว่า 181 รายหรือร้อยละ 98.9 ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพ อนึ่ง เมื่อได้ตรวจสอบข้อมูลจากพวกที่นำเอาความรู้ที่ได้รับจากการฝึกวิชาชีพแล้วนำไปใช้โดยตรงก็พบว่า พวกที่กระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปซึ่งมีอยู่ 10 ราย เป็นผู้ทองโทษในคดีอาเสพคดีเป็นส่วนใหญ่ ส่วนพวกที่กระทำผิดจำนวนครั้งเท่า ๆ กัน และไม่นำเอาความรู้ที่ได้จากการฝึกอาชีพไปใช้ (จำนวน 69 ราย) ส่วนใหญ่หรือกว่า 60% ทองโทษในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน

สำหรับสมมติฐานในส่วนที่ 2 ที่ว่า ผู้นำเอาไปประกอบอาชีพแล้วมักจะ ไม่กระทำผิดซ้ำนั้น ข้อมูลในตารางที่ 28 ชี้ไปในทางตรงกันข้าม คือ มีเปอร์เซ็นต์ของผู้นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพกลับมาต้องโทษซ้ำสูง โดยเฉพาะพวกที่กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปมีถึงร้อยละ 52.6 ก็เป็นเพราะว่าผู้ทองขังพวกนี้คดีอาเสพคดี เคยมีการกระทำผิดซ้ำบ่อย ๆ

สรุป ในเรือนจำกลางคลองเปรมการ คัก เลือกตัวผู้ทองขังในการเข้ารับการฝึกวิชาชีพมีข้อจำกัด คือ ส่วนมากไม่ได้คำนึงถึงตัวผู้ทองขัง แต่จะคำนึงถึงการควบคุมมากกว่าทำให้ผู้ทองขังได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่ตรงกับ ความถนัดเดิมหรืออุปนิสัย เมื่อพ้นโทษพวกผู้ทองขังพวกนี้จะไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ

นอกจากนี้ยังปรากฏด้วยว่า สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เกิด มาจากการที่พวกผู้ทองขังพวกนี้เคยเที่ยวมั่วสุมกับเพื่อน ๆ แล้วจึงชักชวนกันกระทำผิดและการไชยาเสพคดีในหมู่เพื่อนมีส่วนในการทำให้ผู้ทองขังพวกนี้กระทำผิดซ้ำ รวมกันถึง 180 รายหรือร้อยละ 90.0 (จากจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย) ขอเท็จจริงอันนี้จะได้แสดงเป็นหลักฐานไว้ชัดเจนในตารางที่ 30

การฝึกวิชาชีพให้กับผู้ต้องขัง เมื่อผู้ต้องขังถูกจัดให้อยู่ในแผนควบคุมใด ก็จะได้รับ การฝึกวิชาชีพที่ขี้อยู่ในแผนนั้น ซึ่งเรียกว่าเป็นการฝึกวิชาชีพที่ไม่เปิดเป็น หลักสูตรอบรม แต่สำหรับวิชาชีพที่เปิดเป็นหลักสูตร เมื่อทางโรงเรียนเปิดรับสมัคร นักเรียนก็จะทำหนังสือมายังแผนควบคุมต่าง ๆ ว่าทางโรงเรียนจะเปิดทำการสอน ในวิชาชีพสาขาใด คุณสมบัติของผู้เข้าเรียนมีอย่างไรและรายละเอียดอื่น ๆ ทาง แผนควบคุมเมื่อได้รับหนังสือแล้วก็จะบิคประกาศให้ผู้ต้องขังทราบ เมื่อผู้ต้องขังคน ใดสนใจก็เขียนหนังสือถึงผู้บังคับแผนขอ สมัครมาเรียน ผู้บังคับแผนก็พิจารณาว่า ควรให้ผู้ต้องขังผู้ใดไปสมัครเข้าเรียน แล้วก็จะส่งผู้ต้องขังเหล่านั้นมาได้ทางโรง เรียนฝึกวิชาชีพคัดเลือกเอาผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนและมีความตั้งใจที่จะเรียนจริง ๆ มาเข้าเรียน ผู้ต้องขังที่ไม่ผ่านการคัดเลือกก็กลับไปฝึกวิชาชีพตามเดิม

John C. Burke¹ เสนอว่าการที่จะทำให้การใช้แรงงานผู้ต้องขัง เป็นการฝึกวิชาชีพจริง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของขบวนการแก้ไขฟื้นฟูสภาพจิตใจ ผู้ต้องขัง ต้องกำจัดงานที่ไม่มีประโยชน์ออกไป เช่น การทำความสะอาดทัณฑสถาน การชุกดิน การยอยหิน เป็นต้น ในแต่ละโรงงานควรฝึกงานและใช้วิธีการทำงาน ที่ลดความรุนแรงภายนอกของงาน ขยายคุณภาพของงาน เน้นวัตถุประสงค์ว่า โครงการนี้เป็นการพัฒนาตัวของผู้ต้องขังเอง พิจารณาถึงความสามารถของผู้ต้อง ขังแต่ละคน และเน้นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

¹ John C. Burke. "A Warden's view on Vocational Education in Correctional Treatment". Proceedings of American Prison Association, 1946, pp. 133 - 138.

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำถามการสมัคร เข้าเรียนวิชาชีพ
ที่เปิดเป็นหลักสูตรอบรม

(N = 200)

การฝึกวิชาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
วิชาชีพที่เปิดเป็นหลักสูตรอบรม	22	11.0
วิชาชีพที่ไม่เปิดเป็นหลักสูตรอบรม	178	89.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 29 การฝึกวิชาชีพผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ปรากฏ
ว่า มีผู้สมัคร เข้าเรียนในวิชาชีพที่เปิดเป็นหลักสูตรอบรมน้อยกว่า ส่วนใหญ่
ของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ ไม่สนใจในวิชาชีพที่เปิดสอนถึง 160 รายหรือร้อยละ
89.9 และสมัครแล้วแต่ไม่ได้รับการคัดเลือกเข้าเรียน 18 รายหรือร้อยละ 10.1
โดยมากทางแคลนคุมซึ่งกองการแรงงานผู้ทองซึ่งเอาไว้ใ้แรงงานมากกว่าที่จะปลด
ออกมาเรียน ส่วนผู้ทองซึ่งบางคนทางโรงเรียนก็ไม่รับเข้าเรียนเพราะมีคุณสมบัติ
ไม่ครบถ้วน เช่น เหลือโทษอีกไม่ถึงปี มีความประพฤติไม่เรียบร้อย เป็นต้น

ในการศึกษาถึงสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ กล่าวกันว่าสาเหตุในการ
กระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำของคนเรานั้น เนื่องมาจากเหตุผลสองประการ
คือ บุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมของผู้กระทำผิด (personal characteristics
and social situation) และปัญหาที่สืบเนื่องมาจากระบบการลงโทษหรือ
การบริหารงานเรือนจำและทัณฑสถานบกพร่อง (recidivism due to

institution failures)¹ ในการศึกษาครั้งนี้ถึงแม้ว่าข้อมูลจะไม่พบว่าการกระทำผิดซ้ำจะสืบเนื่องมาจากการบริหารงานเรือนจำทัณฑสถานก็ตาม (ดังข้อมูลในตารางที่ 30) แต่สภาพเรือนจำทัณฑสถานต่าง ๆ ของกรมราชทัณฑ์ได้ก่อให้เกิดปัญหา ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิดซ้ำได้ ปัญหาที่กล่าว เช่น ปัญหาผู้ต้องขังเรือนจำ อัตรากำลังเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอขาดเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ในสาขาวิชาชีพ อาคารสถานที่ส่วนใหญ่ก่อสร้างมานานมีขนาดเล็กและชำรุดทรุดโทรม ไม่สามารถจะจัดการอบรมและฝึกวิชาชีพแก่ผู้ต้องขังได้โดยทั่วถึง ระบบการลงโทษและการปฏิบัติแก่ผู้กระทำผิดระบบการศึกษาคณะและส่งเสริมคุณธรรมมีอุปสรรค ทาที่ของสังคมยังรังเกียจผู้พ้นโทษและการมีอภิสิทธิ์ในเรือนจำของผู้ต้องขังบางคนจนก่อให้เกิดความสะอึกสยบให้แก่พวกเขาเหล่านั้นมากเกินไป เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย รายงานการสำรวจและวิจัยการกักกันผู้กระทำผิดคดีนี้สย, หน้า 43.

ตารางที่ 30 แสดงจำนวนของผู้ที่กระทำผิดซ้ำสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

(N = 200)

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มีว่สมกับเพื่อน ๆ (ต้องโทษคดีเกี่ยวกับทรัพย์)	147	73.5
ศึกษาเสพติดและต้องโทษในเรื่องนี้	33	16.5
อื่น ๆ*	20	10.0
รวม	200	100.0

*อื่น ๆ หมายถึง สาเหตุที่กระทำผิดซ้ำประเภท เมาสู่ราทะเลาะวิวาท ฐู่เท้า
ไม่ถึงการณ์ ถูกจับตามประวัติ

ข้อมูลในตารางที่ 30 แสดงว่า สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำมาจากการที่ผู้ต้องขังพวกนี้มีว่สมกับเพื่อนถึงจำนวน 147 ราย คิดเป็นร้อยละ 73.5 ผู้ต้องขังพวกนี้เมื่อพ้นโทษก็กลับบ้านไปพบกับสิ่งแวดล้อมเดิม เพื่อน ๆ พวกเดิมก็เริ่มเที่ยวเตร่อีก เมื่อเริ่มเที่ยวเตร่ก็ต้องใช้เงินมาก ซึ่งผู้ต้องขังพวกนี้ทำงานก็มีรายได้น้อยไม่พอใช้ บางพวกก็ยังไม่ได้อำนาจเลย เมื่อเพื่อน ๆ มาชวนไปกระทำผิดจึงสมัครใจรวมมือด้วย ซึ่งพวกผู้ต้องขังพวกนี้บอกว่าไม่กลัวการต้องโทษ ผู้ต้องขังพวกนี้บางคนก็ศึกษาเสพติดแต่ก่อนถูกจับไม่ได้ถูกจับในคดีผิด พ.ร.บ.ยาเสพติด จึงทำให้มีจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในคดีผิด พ.ร.บ.ยาเสพติดเพียง 33 รายหรือร้อยละ 16.5 ผู้ต้องขังพวกนี้มีทั้งศึกษาเสพติดมาจากภายนอกเรือนจำเมื่อพ้นโทษต้องการหาเงินมาซื้อยาเสพติด เงินจากงานสุจริตไม่พอหรือว่ายังไม่ถึงงานทำก็เลยคิดหางานทางสุจริต

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำตามประเภทของอาชีพครั้งสุดท้าย (ก่อนตองโทษครั้งปัจจุบัน) ที่ตรงกับการ
 ฝึกไปครั้งก่อน ๆ กับประเภทของอาชีพครั้งสุดท้าย (ก่อนตองโทษครั้งปัจจุบัน) ที่ไม่ตรงกับการฝึกไปในครั้งก่อน ๆ

(N = 19)

(N = 103)

ประเภทของอาชีพครั้งสุดท้ายก่อนตองโทษ (ประกอบอาชีพตรงกับที่ฝึกไปครั้งก่อน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ประเภทของอาชีพครั้งสุดท้ายก่อนตองโทษ (ไม่ตรงกับที่ฝึกไปครั้งก่อน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
-	-	-	ไร้ฝีมือ	48	46.6
กึ่งมีฝีมือ	17	89.5	กึ่งมีฝีมือ	42	40.8
มีฝีมือ	2	10.5	มีฝีมือ	13	12.6
รวม	19	100.0	รวม	103	100.0

ตามขอมูลในตารางที่ 31 ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ได้นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ 19 ราย เหลือผู้ทองขังที่ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ 181 ราย แต่ปรากฏว่า ในจำนวนของพวกเขาเหล่านี้
 วางงานเสีย 78 ราย หรือร้อยละ 43.1 จึงเหลือผู้ประกอบอาชีพจริงเพียง 103 ราย

เมื่อเปรียบเทียบขอมูล 2 พวกแล้ว ปรากฏว่า ผู้ประกอบอาชีพตรงกับที่ฝึกในครั้งก่อนจะไม่มีผู้ประกอบอาชีพประเภทไร้
 ฝีมือเลย ส่วนพวกที่เคยฝึกอาชีพมาไม่ตรงกับอาชีพเดิมมีผู้ประกอบอาชีพประเภทไร้ฝีมือถึง 46.6 เปอร์เซ็นต์ แสดงว่าผลการฝึกอาชีพ
 ให้ตรงกับอาชีพเดิมได้ผลมากกว่าการฝึกให้ไม่ตรงกับอาชีพเดิมอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็มีปัญหาที่พิจารณาต่อไปว่าการฝึกสอดคล้องหรือไม่
 ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิมจะช่วยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการมีฝีมือหรือไม่มีฝีมือกับจำนวนครั้งในการตองโทษ จึงได้เก็บขอมูลใน
 ตารางที่ 32 มาประกอบการศึกษาเฉพาะที่

ผลการเปรียบเทียบการยอมรับการปฏิบัติของเกษตรกรไทยในปัจจุบันซึ่งไม่สอดคล้องกับการฝึกอาชีพก่อนหน้านี้
 (สอดคล้องกับอาชีพเดิม) (ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม)

จำนวนครั้งของการท่องเที่ยว (ครั้ง)	ประเภทของอาชีพที่นำเขาไปประกอบอาชีพหลังพ้นโทษ		(N = 19)	ประเภทของอาชีพที่ประกอบอาชีพหลังพ้นโทษซึ่งไม่ใช่อาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำ			(N=103)
	กึ่งมีฝีมือ	มีฝีมือ	รวม	ไร้ฝีมือ	กึ่งมีฝีมือ	มีฝีมือ	รวม
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
2	17.6	-	15.8	50.0	35.7	46.2	43.7
3	29.4	50.0	31.6	22.9	45.2	23.1	32.0
ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	52.9	50.0	52.6	27.1	19.1	30.7	24.3
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 32 ปรากฏว่าประเภทอาชีพไร้ฝีมือไม่สามารถจะทำการเปรียบเทียบได้เพราะผู้ลงขังที่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปใช้ไม่ไปประกอบอาชีพประเภทไร้ฝีมือเลย

และในอาชีพประเภทมีฝีมือก็ไม่สามารถจะทำการเปรียบเทียบได้เพราะผู้ลงขังที่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ 19 ราย ประกอบอาชีพประเภทมีฝีมือเพียง 2 ราย เท่านั้น

หนึ่งในบรรดาของผู้ที่กระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป พวกที่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพมีจำนวนมากถึงร้อยละ 52.9 แต่พวกของผู้ขังที่ไม่นำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพกลับมีเพียงร้อยละ 19.1 นั้นเป็นเพราะว่าผู้ลงขังที่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพเป็นพวกกตัญญู สะอาดใจ เป็นส่วนในใหญ่จึงท่องเที่ยวหลายครั้ง ส่วนพวกที่ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพส่วนใหญ่อะไรก็ทำผิดในคุกก็เกี่ยวกับทรัพย์

ตารางที่ 33 แสดงจำนวนผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตามการประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษครั้งก่อน ๆ

(N = 200)

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประกอบอาชีพทุกครั้งหลังพ้นโทษ	91	45.5
ประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่หลังพ้นโทษ	36	18.0
ประกอบอาชีพเป็นส่วนน้อยหลังพ้นโทษ	35	17.5
ไม่เคยประกอบอาชีพเลย	38	19.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 33 การประกอบอาชีพหลังพ้นโทษครั้งก่อน ๆ ของผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ปรากฏว่า ผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพทุกครั้งหลังพ้นโทษ ซึ่งรวมกับจำนวนผู้ตอบซึ่งที่ประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่หลังพ้นโทษจะมีจำนวนถึง 127 รายหรือร้อยละ 63.5 มีผู้ตอบซึ่งเพียง 38 รายหรือร้อยละ 19.0 ไม่เคยประกอบอาชีพเลยหลังพ้นโทษครั้งก่อน ๆ (ซึ่งเป็นผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ 2 ครั้งเสีย 9 ราย กระทำผิดซ้ำ 3 ครั้ง 10 รายและกระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป 19 ราย)

ตารางที่ 34 แสดงจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามการประกอบอาชีพ
เมื่อพ้นโทษครั้งก่อน ๆ และจำนวนครั้งของการต้องโทษ

(N = 162)

การประกอบอาชีพเมื่อ พ้นโทษครั้งก่อน ๆ	จำนวนครั้งของการต้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ประกอบอาชีพทุกครั้งหลัง พ้นโทษ	47.3	31.9	20.8	100.0
ประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่ หลังพ้นโทษ	30.6	25.0	44.4	100.0
ประกอบอาชีพเป็นส่วนน้อย หลังพ้นโทษ	22.9	34.3	42.8	100.0
รวม	38.3	30.8	30.8	100.0

จากข้อมูลในตารางที่ 34 ดูตามตัวเลขเห็นว่า พวกประกอบอาชีพทุกครั้งหลังพ้น
โทษจะกระทำผิดน้อยครั้งกว่าพวกประกอบอาชีพเป็นส่วนน้อยหลังพ้นโทษอย่างเห็น
ได้ชัด จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 13.61 แต่ค่า χ^2 จากตาราง
ที่มีความมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.49 แสดงว่า การ
ประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษครั้งก่อน ๆ มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการต้องโทษ

ตารางที่ 35 แสดงจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตามการใช้เงินจากการกระทำผิด (เฉพาะคดีที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน)

(N = 150)

การใช้เงินจากการกระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เกี่ยวข้องกับเพื่อน ๆ	90	60.0
ช้อยาเสพติด	52	34.7
อื่น ๆ*	8	5.3
รวม	150	100.0

*อื่น ๆ หมายความว่า ถึง ใช้จ่ายส่วนตัวและเอามาช่วยเหลือครอบครัว

ข้อมูลในตารางที่ 35 แสดงว่า ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินแล้ว ใ้เงินจากการกระทำผิดมา ปรากฏว่าส่วนใหญ่จะเอาเงินมาใช้จ่ายในการเที่ยวเตร่กับเพื่อน เล่นการพนันถึง 90 รายหรือร้อยละ 60.0 และเอามาช้อยาเสพติด 52 รายหรือร้อยละ 34.7 ซึ่งการเที่ยวเตร่กับเพื่อนจะเป็นการเอาไปดื่มสุรา เที่ยวผู้หญิง เล่นการพนัน พวกผู้ทองซึ่งพวกนี้เมื่อมีเงินก็จะใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย เมื่อหมดเงินก็ชักชวนกันกระทำผิดต่อไป และเมื่อรวมการใช้เงินเพื่อช้อยาเสพติดเข้าไปด้วยจะมีจำนวนถึง 142 รายหรือร้อยละ 94.7

ตารางที่ 36 แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับทรัพย์สินจำแนกตามการ
ใช้จ่ายเงินจากการกระทำผิดและการนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึก
จากเรือนจำไปประกอบอาชีพ

(N = 150)

การนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ	การใช้จ่ายเงินจากการกระทำผิด			รวม
	เกี่ยวกับเพื่อน	ช้อยาเสพติด	อื่น ๆ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
นำ	8.1	9.1	37.5	10.0
ไม่นำ	91.9	90.9	62.5	90.0
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 36 ในจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน 150 ราย เป็นผู้ทองขังที่นำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ 15 รายหรือ ร้อยละ 10.0 ไม่นำเอาไปประกอบอาชีพ 135 รายหรือร้อยละ 90.0

จากการคำนวณหาค่า χ^2 ได้เท่ากับ 73 แต่ค่า χ^2 จากตาราง ที่มีระดับความมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 2 มีค่า 5.99 แสดงว่าลักษณะการ ใช้จ่ายเงินจากการกระทำผิดมีความสัมพันธ์กับการนำหรือไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ

อนึ่ง ปรากฏว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำใช้จ่ายเงินจากการกระทำผิดในการเอามาช่วยเหลือครอบครัวหรือใช้จ่ายส่วนตัวจะมีเปอร์เซ็นต์ของการนำเอา วิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษสูงกว่าพวกอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็น เพราะพวกผู้ทองขังพวกนี้เมื่อพ้นโทษแล้ว เห็นว่า วิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำ มีประโยชน์และพวกเขาคิดว่าจะทำรายได้ให้มากกว่าอาชีพเดิม

จากสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า ผู้ทองซึ่งที่เคยใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยจากเงินที่ได้มาจากการกระทำผิดครั้งก่อน ๆ น่าจะไม่นำวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพ เพราะมีรายได้น้อย

จากตารางที่ 35 และ 36 ทำให้ผู้วิจัยสมมติฐานข้อนี้ได้ว่า ผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือย โดยการเอาไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ถึง 90 รายหรือร้อยละ 60.0 และจากตารางที่ 36 ปรากฏว่า ในจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน 150 ราย มีผู้ทองซึ่ง 135 รายหรือร้อยละ 90.0 ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ ในจำนวนนี้เป็น การเอาเงินที่ได้จากการกระทำผิดไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ถึงร้อยละ 92.2 และชื้อยาเสพติดร้อยละ 96.1

จะเห็นได้ว่า ผู้ทองซึ่งที่เคยใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยก่อนต้องโทษจากเงินที่กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ แต่สาเหตุนั้นไม่ใช่เพราะว่า วิชาชีพนั้นหารายได้ให้พวกเขาได้น้อยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะมีสาเหตุอื่น ๆ มาประกอบด้วย คือ ผู้ทองซึ่งพวกนี้ จะได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิมและอาชีพที่เขาได้รับการฝึกอยู่ พวกเขาไม่ชอบเมื่อพ้นโทษพวกเขาเลยไม่นำเอาไปประกอบอาชีพ การหางานทำเมื่อพ้นโทษของพวกผู้ทองซึ่งส่วนใหญ่จะหางานในลักษณะที่เขาเคยทำมาก่อนต้องโทษเป็นอันดับแรก ถ้าหาไม่ได้อีกก็หางานอย่างอื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้ พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือจาก บิดา มารดา ญาติพี่น้องหรือผู้อุปการะ ในการหางานทำ อันนี้สำหรับผู้ทองซึ่งในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินมีการนำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ 15 ราย ปรากฏว่า พวกผู้ทองซึ่งพวกนี้กลับมากต้องโทษอีกก็เป็นเพราะว่าส่วนใหญ่พวกเขาใช้ยาเสพติด

ตารางที่ 37 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตามสาเหตุของการไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ

(N = 181)

สาเหตุที่ไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม	128	70.7
หางานไม่ได้	33	18.2
อื่น ๆ	20	11.1
รวม	181	100.0

อื่น ๆ หมายถึง พ่อพี่น้องแล้วพบเพื่อนเก่า ๆ แล้วชวนกันกระทำผิดอีก และพวกที่ตอบว่า สังกมรังเกียจ

ข้อมูลในตารางที่ 37 การไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ ปรากฏว่า ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตอบว่า มีสาเหตุมาจาก ไม่ชอบวิชาชีพที่ได้รับการฝึก เพราะมีรายได้น้อยและไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิมมีจำนวน 128 รายหรือร้อยละ 70.7 พวกผู้ต้องขังที่ตอบว่าหางานไม่ได้มี 33 รายหรือร้อยละ 18.2 พวกผู้ต้องขังพวกนี้ ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิมพ่อพี่น้องพวกผู้ต้องขังพวกนี้ก็จะเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพเหมือนกันแต่พวกเขาบอกว่าไม่ทราบว่างานที่ได้รับการฝึกภายนอกเรือนจำเขาทำกันที่ไหนเลยหางานอย่างอื่นทำแทน

ส่วนพวกผู้ต้องขังที่ตอบว่าสังกมรังเกียจและพี่น้องแล้วพบเพื่อนเก่า ๆ เลยชักชวนกันกระทำผิดอีกมี 20 รายหรือร้อยละ 11.1 ที่ผู้ต้องขังบอกว่าสังกมรังเกียจนั้น ผู้ต้องขังสังกมรังเกียจจากการไปสมัครงาน ซึ่งพวกเขาจะปกปิดเรื่องการ

ทองโฆษของพวกเขาไว้ แต่พวกเขาก็มีลักษณะบางอย่างที่แสดงให้สังคมสงสัยว่าจะเคยทองโฆษมา เช่น รอยสัก เป็นต้น ผู้ทองซึ่งบอกว่า เมื่อนายจ้างเห็นมีรอยสักก็แสดงอาการรังเกียจไม่รับเข้าทำงาน

ตารางที่ 38 แสดงจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตามคดีที่ทองโฆษซ้ำในครั้งก่อน จนถึงทองโฆษในปัจจุบัน

(N = 200)

คดีที่ทองโฆษซ้ำ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คดีแบบเดิมทุกครั้ง	58	29.0
คดีส่วนใหญ่เหมือนเดิม	73	36.5
คดีส่วนใหญ่ไม่เหมือนเดิม	15	7.5
คดีต่างกันทุกครั้ง	54	27.0
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 38 แสดงว่าการทองโฆษของผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย ปรากฏว่า จะทองโฆษซ้ำในคดีแบบเดิมเหมือนกันทุกครั้ง 58 รายหรือร้อยละ 29.0 และคดีส่วนใหญ่เหมือนกัน 73 รายหรือร้อยละ 36.5 ซึ่งรวมข้อมูล 2 ชุดนี้แล้วจะพบว่า การทองโฆษซ้ำของผู้ทองซึ่งส่วนใหญ่จะกระทำผิดในคดีแบบเดิม และส่วนใหญ่คดีแบบเดิมถึง 131 รายหรือร้อยละ 65.5

ตารางที่ 39 แสดงจำนวนผู้กองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามคดีที่ฟ้องโทษซ้ำและ
จำนวนครั้งของการฟ้องโทษ

(N = 200)

คดีที่ฟ้องโทษซ้ำ	จำนวนครั้งของการฟ้องโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
คดีแบบเดิมทุกครั้ง	52.1	20.0	13.1	29.0
คดีส่วนใหญ่เหมือนเดิม	-	53.3	59.4	36.5
คดีส่วนใหญ่ไม่เหมือนเดิม	-	-	21.7	7.5
คดีต่างกันทุกครั้ง	47.9	26.7	5.8	27.0
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 39 แสดงว่าในกรณีผู้กองซึ่งที่กระทำผิด 2 ครั้งจะเป็นการกระทำผิดในคดีแบบเดิมในส่วนที่ใกล้เคียงกับคดีคนละแบบ ส่วนผู้กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าส่วนมากเป็นคดีที่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็มีข้อน่าสังเกตว่า ผู้ฟ้องโทษตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปจำนวนถึง 35 รายหรือร้อยละ 50.7 ฟ้องโทษในคดีส่วนใหญ่ไม่เหมือนเดิมและคดีต่างกันทุกครั้ง

ตารางที่ 40 แสดงจำนวนผู้ตอบซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตามความประสงค์ในการนำเอา
 วิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพหลังการพ้นโทษ
 ครั้งปัจจุบัน

(N = 200)

ความประสงค์ในการนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึก ไปประกอบอาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นำ	31	15.5
ไม่แน่ใจ	20	10.0
ไม่นำ	149	74.5
รวม	200	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 40 ความประสงค์ในการนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือน
 จำไปประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษ ส่วนใหญ่ผู้ตอบซึ่งจะตอบว่าไม่มีความประสงค์จะ
 นำเอาไปประกอบอาชีพ 149 รายหรือร้อยละ 74.5 พวกผู้ตอบซึ่งที่ตอบว่าไม่
 แน่ใจมี 20 รายหรือร้อยละ 10.0 นั้น บอกว่า เมื่อพ้นโทษจะหางานเดิมทำ
 ก่อน ถ้าหาไม่ได้ก็อาจจะหางานตามที่ได้รับการฝึกมาจากเรือนจำ ส่วนผู้ตอบซึ่ง
 ที่ตอบว่าจะนำเอาไปประกอบอาชีพนั้นมี 31 รายหรือร้อยละ 15.5 คอบว่างาน
 ที่ได้รับฝึกอยู่น่าสนใจจึงคิดว่าจะนำเอาไปประกอบอาชีพแต่อาจจะหางานได้หรือ
 ไม่ ยังไม่ทราบ

อนึ่ง ในการฝึกวิชาชีพครั้งก่อนต้องโทษในปัจจุบันของผู้ตอบซึ่ง ผู้ตอบ
 ซึ่งที่กระทำผิดซ้ำตอบว่ามีความถนัดพอจะนำเอาไปประกอบอาชีพได้ 188 รายหรือ
 ร้อยละ 94.0 (และนำเอาไปประกอบอาชีพทั้ง 19 ราย) และตอบว่าไม่มีความ
 ถนัดพอจะนำไปประกอบอาชีพได้ 12 รายหรือร้อยละ 6.0

ตารางที่ 41 แสดงจำนวนผู้ท่องเที่ยวที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามความประสงค์ที่จะนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพในการพ้นโทษครั้งปัจจุบันและจำนวนครั้งของการท่องเที่ยว

(N = 200)

ความประสงค์ในการจะนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ	จำนวนครั้งของการท่องเที่ยว(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
นำ	11.2	13.3	21.7	15.5
ไม่แน่ใจ	8.5	8.3	13.0	10.0
ไม่นำ	80.3	78.3	65.3	74.5
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

จากการคำนวณค่า χ^2 ได้เท่ากับ 4.28 ค่า χ^2 จากตารางที่มีระดับความมีนัยสำคัญ .05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.49 แสดงว่าความประสงค์ในการจะนำหรือไม่นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพในการพ้นโทษครั้งปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการท่องเที่ยว

ถึงแม้ว่าข้อมูลในตารางที่ 41 จะไม่แสดงความแตกต่างระหว่างจำนวนครั้งของการท่องเที่ยวเป็นเครื่องชี้ความประสงค์ที่จะนำเอาความรู้ความชำนาญไปใช้ แต่ข้อมูลก็ชี้ให้เห็นว่ายิ่งท่องเที่ยวมากครั้งเท่าไรก็ยิ่งจะนำเอาไปใช้มากขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผู้ที่ไม่ประสงค์จะนำไปใช้ในหมู่ผู้ที่ท่องเที่ยวตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปก็พบว่ามีส่วนเกินกว่าครึ่ง

การสงเคราะห์ผู้พ้นโทษ เมื่อผู้ต้องขังจะพ้นโทษออกมาสู่สังคมภายนอก พวกเขาจะต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ อีกมาก อาทิเช่น ปัญหาเรื่องที่พักอาศัย ปัญหาเรื่องอาชีพ ปัญหาเรื่องค่าครองชีพก่อนไต่งาน และปัญหาเรื่องทัศนคติและท่าทีของสังคมต่อตัวเขา เป็นต้น เหล่านี้เป็นปัญหาที่หากผู้พ้นโทษไม่สามารถแก้ไขได้เอง หรือขาดญาติมิตรคอยช่วยเหลือเกื้อกูล หรือขาดคำแนะนำทางออกให้ เขาอาจจะหันกลับไปที่กระทำความผิดและต้องโทษอีกได้ ทางกรมราชทัณฑ์จึงดำเนินการสงเคราะห์แก่ผู้พ้นโทษที่มีปัญหาดังนี้

1. การเตรียมการปลดปล่อย กรมราชทัณฑ์ได้วางระเบียบกำหนดทางปฏิบัติให้เรือนจำและทัณฑสถานดำเนินการในการเตรียมการปลดปล่อยแก่ผู้จะพ้นโทษ ดังนี้ ก่อนครบกำหนดโทษ 7 วัน ให้ทบทวนที่ล้า ชำรุดและให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติงานและดำเนินชีวิตในทำนองคลองธรรม ทิศพอญาติเตรียมส่งตัวกลับภูมิลำเนาเดิม ทิศพอหางานให้ทำโดยการประสานงานกับสำนักจัดหางานของกรมแรงงาน ตลอดจนให้คำแนะนำเกี่ยวกับองค์การหรือส่วนราชการที่หัวหน้าที่สงเคราะห์ช่วยเหลือและในวันปลดปล่อยหากผู้พ้นโทษไม่มีเครื่องแต่งกาย ก็จ่ายเสื้อผ้าตามความเหมาะสมให้ 1 ชุด ให้กาเบี่ยงเลี้ยง คาพาหนะเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม

2. การประสานงานกับบ้านสวัสดิ์ บ้านสวัสดิ์เป็นสถานสงเคราะห์ผู้พ้นโทษดำเนินการโดยมูลนิธิพิบูลสงเคราะห์ภายใต้ความอุปถัมภ์ของกรมราชทัณฑ์มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การสงเคราะห์ผู้พ้นโทษที่มีปัญหาเดือดร้อน ซึ่งในปี พ.ศ. 2519 บ้านสวัสดิ์ได้ทำการสงเคราะห์แก่ผู้พ้นโทษในต่างต่าง ๆ ดังนี้¹

¹กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย รายงานประจำปี 2519.

- 2.1 สงเคราะห์ให้ที่อยู่อาศัยและอาหาร 687 ราย
 2.2 สงเคราะห์ส่งกลับภูมิลำเนาเดิม 15 ราย
 2.3 สงเคราะห์หางานให้ทำ 5 ราย
 2.4 สงเคราะห์ติดต่อให้การรักษาพยาบาล 4 ราย
 2.5 สงเคราะห์ให้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ 1 ราย
 รวมเป็นเงินที่ใช้จ่ายไปเพื่อสงเคราะห์ผู้พบนโทษทั้งสิ้น

20,780.00 บาท

ตารางที่ 42 แสดงจำนวนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำตามความประสงค์ในการใช้
 บริการการสงเคราะห์ผู้พบนโทษ (บ้านสวัสดิ์)

(N = 200)

ความประสงค์ในการใช้บริการสงเคราะห์ ผู้พบนโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต้องการ	60	30.0
ไม่แน่ใจ	18	9.0
ไม่ต้องการ	122	61.0
รวม	200	100.0

จากการถามผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำว่า ในการพบนโทษครั้งก่อน ๆ เคย
 ใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พบนโทษบ้างไหม ผู้ต้องขัง 199 รายหรือร้อยละ 99.5
 ตอบว่าไม่เคยใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พบนโทษ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะทางบ้าน
 สวัสดิ์ศึกษาการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ต้องขังทราบเกี่ยวกับการบริการการสงเคราะห์
 ผู้พบนโทษก็เป็นได้ เพราะผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ 159 รายหรือร้อยละ 79.5
 ตอบว่าไม่ทราบถึงเรื่องการบริการการสงเคราะห์ผู้พบนโทษเลย สาเหตุอีก

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีผู้ใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พันโชน้อยเพราะว่าในเรื่อง จากกลางคลองเปรมประชากรซึ่งส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เมื่อเวลาท่องเที่ยวก็มาเยี่ยมมออยู่ตลอดเวลา ผู้ท่องเที่ยวหากเหลืออะไรก็จะให้ ช่างช่วยเหลือ เมื่อพันโชนักกลับไปอยู่กับญาติพี่น้อง บิคา มารดา หรือผู้อุปการะ เมื่อต้องการความช่วยเหลือก็จะให้บิคา มารดา ญาติพี่น้องหรือผู้อุปการะช่วยเหลือ มากกว่าจะให้คนอื่นช่วยเหลือ

ข้อมูลในตารางที่ 42 เป็นการสัมภาษณ์ผู้ท่องเที่ยวที่กระทำผิดซ้ำว่าในการพันโชนี้ ครั้งนี้มีความประสงค์จะใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พันโชนหรือไม่ ปรากฏว่า ผู้ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ต้องการถึง 122 รายหรือร้อยละ 61.0 โดยให้เหตุผลว่าสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ส่วนพวกผู้ท่องเที่ยวที่กระทำผิดซ้ำ 60 รายหรือ ร้อยละ 30.0 ที่ตอบว่าต้องการใช้บริการส่วนใหญ่มีความต้องการในด้านหางาน ให้ทำถึง 53 รายหรือร้อยละ 88.3 (ซึ่งเน้นงานที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำ 10 รายหรือร้อยละ 18.9 และไม่ต้องการทำงานตามวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจาก เรือนจำ 43 รายหรือร้อยละ 81.1) ต้องการบริการให้ยืมเงินไปลงทุนประกอบ อาชีพ 4 รายหรือร้อยละ 6.7 ต้องการที่พักอาศัย 2 รายหรือร้อยละ 3.3 ต้องการบริการด้านการรักษาพยาบาล 1 รายหรือร้อยละ 1.7

อนึ่ง จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะความต้องการของผู้ท่องเที่ยวซ้ำน้อยครั้งและบ่อยครั้ง ไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างสำคัญในเชิง สถิติ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 43 แสดงจำนวนผู้ทองซึ่งที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามความประสงค์ใน
ความถองการจะใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พนโทษ (บ้านสวัสดิ์)
และจำนวนครั้งของการตองโทษ

(N = 200)

ความประสงค์ในการใช้ บริการการสงเคราะห์ พนโทษ	จำนวนครั้งของการตองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	กึ่งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ตองการ	32.4	25.0	31.9	30.0
ไม่แน่ใจ	4.2	10.0	13.0	9.0
ไม่ตองการ	63.4	65.0	55.1	61.0
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

ค่า χ^2 ของข้อมูลในตารางที่ 43 มีค่าเท่ากับ 4.47 แต่ค่า χ^2
จากตารางที่มีระดับความมีนัยสำคัญ 0.05, df เท่ากับ 4 มีค่าเท่ากับ 9.49
แสดงว่า ความประสงค์ในความตองการจะใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พนโทษ
(บ้านสวัสดิ์) ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการตองโทษ

อนึ่ง การที่จำนวนผู้ทองซึ่งที่ประสงค์จะใช้บริการการสงเคราะห์ผู้พน
โทษมีมากถึง 30 เปอร์เซ็นต์ อาจจะเป็นเพราะว่า ผู้ทองซึ่งพวกนี้ ทราบเรื่อง
การบริการสงเคราะห์ผู้พนโทษจากผู้สัมภาษณ์เป็นไค

ตารางที่ 44 แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำตามลักษณะของการประกอบอาชีพครั้งก่อน ๆ จนถึงต้องโทษในปัจจุบัน

(N = 127)

ลักษณะของการประกอบอาชีพครั้งก่อน ๆ จนถึงต้องโทษในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งหมด	34	26.8
ประกอบอาชีพมีนายจ้างทั้งหมด	77	60.6
ประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีนายจ้าง	8	6.3
ประกอบอาชีพส่วนตัว เป็นส่วนใหญ่	5	3.9
ประกอบอาชีพสลับกันระหว่างอาชีพส่วนตัว กับอาชีพมีนายจ้าง	3	2.4
รวม	127	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 44 แสดงว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำ 200 ราย มีผู้ทองขังที่กระทำผิดมาว่างงานเลย 73 ราย จึงเหลือผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำที่ประกอบอาชีพเพียง 127 ราย ซึ่งส่วนใหญ่ของพวกที่ประกอบอาชีพจะประกอบอาชีพที่ต้องมีนายจ้างทั้งหมด และมีนายจ้างเป็นส่วนใหญ่รวมกันถึง 85 รายหรือร้อยละ 66.9 ประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งหมดและประกอบอาชีพส่วนตัว เป็นส่วนใหญ่รวมกันเพียง 39 รายหรือร้อยละ 30.7 จะเห็นได้ว่ามีจำนวนของผู้ว่างงานสูง จากการสัมภาษณ์ผู้ทองขังที่ว่างงานส่วนใหญ่ตอบว่า พยายามจะหางานทำแต่หาไม่ได้และจากการสัมภาษณ์ยังพบอีกว่า ผู้ทองขังชอบใช้ชีวิตบอดูย ไม่อยากทำงานหนัก คิดแค่ว่าเสี่ยงควยการโจรกรรมเพราะถ้าทำได้สำเร็จก็มีชีวิตอย่างสบายต่อไปได้นานวัน ถ้าถูกจับก็ถือว่าเป็นคราวเคราะห์ของคนต้องโทษเสียครั้งหนึ่ง

ตารางที่ 45 ก แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามลักษณะของการประกอบอาชีพครั้งก่อน ๆ จนถึงทองโทษในปัจจุบันและจำนวนครั้งของการทองโทษ

(N = 127)

ลักษณะของการประกอบอาชีพครั้งก่อน ๆ จนถึงทองโทษในปัจจุบัน	จำนวนครั้งของการทองโทษ(ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งหมด	52.9	29.4	17.7	100.0
ประกอบอาชีพมีนายจ้างทั้งหมด	44.2	28.6	27.2	100.0
ประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีนายจ้าง	-	37.5	62.5	100.0
ประกอบอาชีพส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่	-	40.0	60.0	100.0
ประกอบอาชีพสลับกันระหว่างอาชีพส่วนตัวกับอาชีพมีนายจ้าง	100.0	-	-	100.0
รวม	35.5	30.0	34.5	100.0

ข้อมูลในตารางที่ 45 ก แสดงว่าผู้ที่ประกอบอาชีพส่วนตัวหลังพ้นโทษทุกครั้งหรือเกือบทุกครั้งไม่มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัดไปจากผู้ที่ประกอบอาชีพโดยมีนายจ้างทุกครั้งหรือเกือบทุกครั้ง โดยจะดูได้จากสัดส่วนของผู้ทองโทษซ้ำน้อยครั้งเปรียบเทียบกับของผู้ทองโทษซ้ำมากครั้ง และเมื่อได้วิเคราะห์ในอีกแนวหนึ่งตามที่ปรากฏอยู่ในตารางที่ 46 ข. ก็ไม่พบความแตกต่างที่สำคัญในเรื่องลักษณะของการประกอบอาชีพระหว่างผู้ที่ทองโทษซ้ำมากน้อยไม่เท่ากัน

ตารางที่ 45 ข แสดงจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำจำแนกตามลักษณะของการประกอบอาชีพครั้งก่อน ๆ จนถึงท้องโทษในปัจจุบันและจำนวนครั้งของการท้องโทษ

(N = 127)

ลักษณะของการประกอบอาชีพครั้งก่อน ๆ จนถึงท้องโทษในปัจจุบัน	จำนวนครั้งของการท้องโทษ (ครั้ง)			รวม
	2	3	ตั้งแต่ 4 ขึ้นไป	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งหมด	32.7	27.0	17.1	26.8
ประกอบอาชีพมีนายจ้างทั้งหมด	61.8	59.5	60.0	60.6
ประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีนายจ้าง	-	8.1	14.3	6.3
ประกอบอาชีพส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่	-	5.4	8.6	3.9
ประกอบอาชีพสลับกันระหว่างอาชีพส่วนตัวกับอาชีพมีนายจ้าง	5.5	-	-	2.4
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

จากข้อมูลในตารางที่ 45 ข พบว่า ผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำที่มีการประกอบอาชีพที่มีนายจ้างทั้งหมดและส่วนใหญ่มีนายจ้างจะมีการกระทำผิดซ้ำมากกว่าพวกผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำที่ประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งหมดและประกอบอาชีพส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่ หนึ่ง ในจำนวนผู้ทองขังที่กระทำผิดซ้ำแล้วเมื่อพ้นโทษแล้วนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ 19 รายนั้น พบว่า ผู้ทองขังทั้ง 19 รายจะประกอบอาชีพที่มีนายจ้างทั้งหมด

จากสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า ผู้ทองซังที่ได้รับการฝึกวิชาชีพในลักษณะที่จะมีงานทำเป็นเอกเทศหลังพ้นโทษ น่าจะกลับตัวเป็นพลเมืองดีได้มากกว่ากรณีที่มีนายจ้างนั้น ถึงแม้ว่าข้อมูลในตารางที่ 45 ข จะไม่แสดงความแตกต่างอย่างสำคัญในเชิงสถิติแก่ห่อจะมองเห็นได้ว่า การประกอบอาชีพส่วนตัวมีผู้กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไปน้อยกว่าการประกอบอาชีพในลักษณะอื่น ๆ

สรุป

ในการกลับเข้ามาตองโทษซ้ำของผู้ทองซัง ปรากฏว่าส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 63.5 จะได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่เหมือนกันทุกครั้งและส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 91.5 จะได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม แสดงว่าการคัดเลือกผู้ทองซังในการฝึกวิชาชีพไม่สามารถจะจัดให้สอดคล้องกับอาชีพของผู้ทองซังได้ ในทางปฏิบัติ ทางเรือนจำกลางคลองเปรมใหญ่จากกำหนดโทษเป็นเกณฑ์ตัดสินว่าใครจะอยู่แดนควบคุมโทษและจะทองได้รับการฝึกวิชาชีพที่มีอยู่ในแดนนั้น ๆ เนื่องจากว่าส่วนใหญ่ผู้ทองซังได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม เมื่อพ้นโทษพวกเขาจึงไม่นำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ คือ มีผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำเพียงร้อยละ 9.5 เท่านั้นที่นำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ ซึ่ง เป็นวิชาประเภทกึ่งมีฝีมือและมีมือทั้งหมด การฝึกวิชาชีพที่มีทั้งวิชาชีพที่เปิดเป็นหลักสูตรอบรมและวิชาที่ไม่เปิดเป็นหลักสูตรอบรมปรากฏว่า ส่วนใหญ่ของผู้ทองซังที่กระทำผิดซ้ำถึงร้อยละ 89.0 ได้รับการฝึกในวิชาชีพที่ไม่เปิดเป็นหลักสูตรอบรม ซึ่งพวกเขาได้เหตุผลว่าไม่สนใจในวิชาชีพที่เปิดสอนถึงร้อยละ 89.9

การประกอบอาชีพหลังพ้นโทษของผู้ทองซัง เมื่อพ้นโทษแล้วส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพถึงร้อยละ 63.5 มีเพียงร้อยละ 19.0 เท่านั้นที่ว่างงาน ในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์เมื่อได้เงินมาผู้ทองซังถึงร้อยละ 60.0 จะเอาไปเกี่ยวกับเพื่อน ๆ และร้อยละ 34.7 จะเอามาซื้อยาเสพติด รูปคดีที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ร้อยละ 65.5 จะตองโทษในคดีแบบเดิมหมดทุกครั้งและส่วนใหญ่เหมือนเดิม

ในการวางแผนทางอนาคตของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ เมื่อพ้นโทษครั้ง
 นี้ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 74.5 จะไม่นำวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบ
 อาชีพ ซึ่งพวกเขาให้เหตุผลว่า ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม
 เลยทำให้ไม่ชอบวิชาที่ได้รับการฝึกและคิดว่าวิชาชีพที่ได้รับการฝึกมีรายได้น้อย
 สำหรับความประสงค์ที่จะใช้บริการการสงเคราะห์หมีขุนไทย (บ้านสวัสดิ์) ร้อยละ
 61.0 คอบว่า ไม่ต้องการใช้บริการ โดยให้เหตุผลว่าสามารถช่วยเหลือตัวเอง
 ได้โดยพึ่งบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ภรรยา หรือผู้ประกอบการ และพวกที่ต้องการใช้
 บริการจะมีความต้องการในบริการด้านการหางานทำมากที่สุดถึงร้อยละ 88.3
 (อนึ่ง ปรากฏว่า ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำถึงร้อยละ 79.5 ไม่ทราบถึงเรื่องการ
 บริการการสงเคราะห์หมีขุนไทย) ลักษณะของการประกอบอาชีพเมื่อพ้นโทษผู้ต้อง
 ขังที่กระทำผิดซ้ำจะกลับไปประกอบอาชีพในลักษณะงานแบบเดิม โดยให้บิดา
 มารดา ภรรยา ญาติพี่น้อง หรือผู้ประกอบการช่วยเหลือในการหางานทำ แต่พวก
 เขาจะบกกิดเรื่องการต้องโทษของพวกเขาไว้

สำหรับสมมติฐาน 4 ข้อ จากการวิเคราะห์ข้อมูลแล้วทำให้พิสูจน
 สมมติฐานได้ดังนี้ คือ

สมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าผู้ต้องขังที่ได้รับการฝึกวิชาชีพที่ตรงกับความ
 ถนัดหรืออุปนิสัยน่าจะมีส่วนช่วยให้เขานำไปประกอบอาชีพได้เมื่อพ้นโทษ สมมติ
 ฐานข้อนี้ถูกต้อง พิสูจนได้จากข้อมูลในตารางที่ 27

สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ถ้าการคัดเลือกตัวผู้ต้องขังในการฝึกวิชาชีพ
 เป็นไปตามข้อจำกัดของบริการหรือความสะดวกของเรือนจำผู้ต้องขังพวกนี้เมื่อ
 พ้นโทษน่าจะไม่นำวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพและมักจะทำผิดซ้ำ
 สมมติฐานข้อนี้ส่วนแรกถูกต้อง (จากข้อมูลในตารางที่ 28) แต่ในส่วนหลังของ
 สมมติฐานที่ว่า ผู้ต้องขังไม่นำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพแล้วมักจะทำ
 กระทำผิดซ้ำนั้นจากข้อมูลในตารางที่ 29 กลับชี้ไปในทางตรงกันข้าม คือ มี
 จำนวนของผู้นำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพกลับมา

ทองแพงขึ้นมาก โดยเฉพาะผู้กระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป ซึ่งพอสรุปได้ว่า การกระทำผิดซ้ำไมใช่จะมาจากการนำเอาวิชาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพ หรือไม่นำเอาไปประกอบอาชีพเพียงสาเหตุเดียว แต่จะมีสาเหตุอื่น ๆ มาประกอบอีก เช่น ยาเสพติด การใช้จ่ายเงิน การคบเพื่อน เป็นต้น

สมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า ผู้ต้องขังที่เคยใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยจากเงินที่ได้มาจากการกระทำผิดครั้งก่อน ๆ น่าจะไม่นำวิชาชีพที่ได้รับการฝึกไปประกอบอาชีพ เพราะมีรายได้น้อย สมมติฐานข้อนี้ถูกถ่วง (จากข้อมูลในตารางที่ 36 และ 37) แต่การไม่นำเอาวิชาชีพจากเรือนจำไปประกอบอาชีพนั้น รายได้ไม่ใช่เป็นสาเหตุเดียวมีสาเหตุอื่น ๆ อีก เช่น การได้รับการฝึกวิชาชีพที่ไม่สอดคล้องกับอาชีพเดิม ความไม่ชอบในวิชาชีพที่ได้รับการฝึก การที่ไม่รู้ว่าวิชาชีพที่ได้รับการฝึกภายนอกเรือนจำเขาทำกันที่ไหน เป็นต้น

สมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า ผู้ต้องขังที่ได้รับการฝึกวิชาชีพในลักษณะที่จะมีงานทำเป็นเอกเทศหลังพ้นโทษน่าจะกลับตัวเป็นพลเมืองได้ดีมากกว่ากรณีที่มีนายจ้าง สมมติฐานข้อนี้ ข้อมูลในตารางที่ 45 ข ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสอดคล้องกับสมมติฐานคือ มีผู้ต้องขังที่ประกอบอาชีพส่วนตัวมีการกระทำผิดซ้ำน้อยกว่าพวกที่ประกอบอาชีพในลักษณะที่มีนายจ้าง (โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่กระทำผิดตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย